

— Тѣ не заслужватъ, ама хайде! Нека се хванатъ за палтенцето ти! — извикалъ Зайо-Байо.

Хванали се братята за Трънчовото палтенце. Летѣли, летѣли, докато се усѣтятъ, стигнали едно море.

— Сбогомъ! — рекълъ Зайо-Байо. — Задъ това море е краятъ на свѣта. Ето на брѣга лодка и лопати! — и Зайо-Байо се върналъ.

Седнали братята на Трънча въ лодката, но на Трънча не дали да се качи при тѣхъ.

— Не, е — рекли тѣ, — такава работа за тебъ. Въ това голѣмо море ще си умрешъ отъ страхъ.

И Трънчо останалъ на брѣга, а тѣ заплували въ морето.

Но щомъ тръгнали, заклатило се морето и лодката заиграла въ водата като орѣхова черупка.

— Олеле! Помощъ, помощъ! — завикали смѣлитъ воденичарски синове, отъ страхъ заскачали въ

лодката, тя се обърнала и тѣ цамбурнали въ водата. Като патици се измокрили и едва могли да се спасятъ на една скала. Съблѣкли дрехитѣ си да ги сушатъ.

А Трънчо седналъ на брѣга и тъкмо се чудѣлъ що да прави, до него кацналъ единъ щъркелъ.

— Трънчо, — рекълъ той, — съдай, братко, на гърба ми, да те пренеса презъ морето. Зайо-Байо ме изпрати. Голѣмъ приятелъ ти е той! За тебъ душата си дава.

Седналъ Трънчо на гърба на

